

- 2) Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Federalna Niemiec pokrywa swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 7 kwietnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Staatssecretaris van Financiën przeciwko Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV

(Sprawa C-153/10) (¹)

(Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuł 12 ust. 2 i 5, art. 217 ust. 1, i art. 243 — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 — Artykuły 10 i 11 — Klasyfikacja towarów — Wiążąca informacja taryfowa — Powołanie się na wiążącą informację taryfową przez inny podmiot gospodarczy niż ten, który uzyskał informację — Wytyczne krajowych organów celnych — Uzasadnione oczekiwania)

(2011/C 160/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 12 ust. 2 i 5, art. 217 ust. 1, art. 243 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) i art. 11 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1) — Klasyfikacja towarów — Sprzeciw wobec decyzji wydanej przez organy celne dotyczącej zaklasyfikowania produktu — Powołanie się przez podmiot wnoszący sprzeciw na wiążącą informację taryfową wydaną przez organy celne innego państwa członkowskiego dotyczącą podobnego produktu

Sentencja

- 1) Artykuł 12 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny zmienionego przez rozporządzenie (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r., jak również art. 10 i 11 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 zmienionego przez rozporządzenie

Komisji (WE) nr 12/97 z dnia 18 grudnia 1996 r. należy interpretować w ten sposób, że podmiot dokonujący zgłoszenia celnego we własnym imieniu i na własny rachunek nie może powoływać się na wiążącą informację taryfową, która została udzielona nie temu podmiotowi, lecz spółce z nim powiązanej, na wniosek której podmiot ten dokonał zgłoszenia.

- 2) Artykuł 12 ust. 2 i 5 oraz art. 217 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 zmienionego przez rozporządzenie nr 82/97, a także art. 11 rozporządzenia nr 2454/93 zmienionego przez rozporządzenie nr 12/97 w związku z art. 243 rozporządzenia nr 2913/92 zmienionego przez rozporządzenie nr 82/97 należy interpretować w ten sposób, że w ramach postępowania dotyczącego poboru należności celnych osoba zainteresowana może sprzeciwić się temu poborowi, przedstawiając tytułem środka dowodowego wiążącą informację taryfową udzieloną w odniesieniu do takich samych towarów w innym państwie członkowskim, przy czym taka wiążąca informacja taryfowa nie wywiera właściwych jej skutków prawnych. Zadaniem sądu krajowego jest natomiast ustalenie, czy odpowiednie przepisy proceduralne danego państwa członkowskiego zezwalają na posługiwanie się takim środkiem dowodowym.

- 3) Artykuł 12 rozporządzenia nr 2913/92 zmienionego przez rozporządzenie nr 82/97 oraz art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93 zmienionego przez rozporządzenie nr 12/97 należy interpretować w ten sposób, że wytyczne krajowe, które zezwalają organom krajowym na powoływanie się — w celu klasyfikacji taryfowej towarów będących przedmiotem zgłoszenia — na wiążącą informację taryfową udzieloną osobie trzeciej w odniesieniu do takich samych towarów, nie mogły doprowadzić do powstania po stronie importerów uzasadnionych oczekiwań, iż będą mogli powoływać się na takie wytyczne.

(¹) Dz.U. C 179 z 3.7.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 kwietnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-305/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Transport kolejowy — Dyrektywa 2005/47/WE — Warunki pracy pracowników wykonujących pracę w trasie uczestniczących w świadczeniu interoperacyjnych usług transgranicznych w sektorze kolejowym — Umowa zawarta na poziomie europejskim przez partnerów społecznych w sektorze kolejowym — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2011/C 160/08)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Peere i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciel: C. Schiltz, pełnomocnik)